

Exposició

Un contínuum comú indefinidament llis

Projeccions sobre la contemporaneïtat
en la col·lecció de l'IVAM

16 mai. — 20 oct. 2024

Bruce Nauman, *Lip Sync*, 1969.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

Dossier de premsa
IVAM Centre Julio González

IVAM35

Exposició

Un contínuum comú indefinidament llis

Projeccions sobre la contemporaneïtat
en la col·lecció de l'IVAM

16 mai. — 20 oct. 2024

Comissariat: Diana Guijarro

GENERALITAT
VALENCIANA

IVAM

Patrocinador

Un contínuum comú indefinidament llis

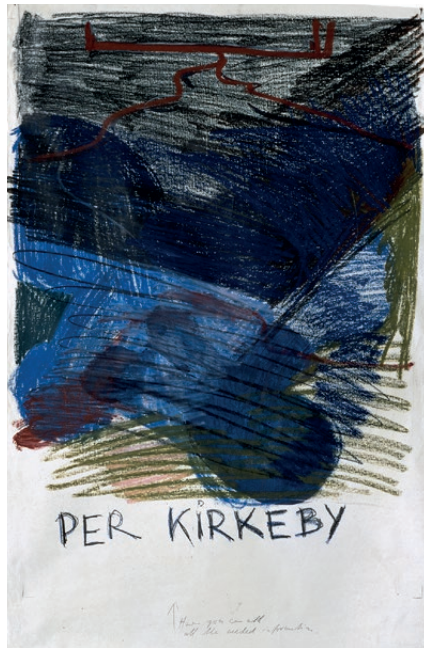
L'exposició *Un contínuum comú indefinidament llis* s'endinsa en la col·lecció de l'IVAM per a projectar altres mirades a allò contemporani, convidant-nos a abordar les peces des d'una perspectiva molt més àmplia i complexa. La mostra reuneix més de 130 obres dels fons de l'IVAM que es connecten amb altres peces provinents de la Fundació La Caixa i del Museu d'Art Contemporani de Castella i Lleó (MUSAC). Un exercici mitjançant el qual analitzar els contextos artístics, socials i culturals des d'un altre punt de vista; revisant i revisitant diversos successos que es poden rastrejar al llarg de les obres i que ens descobrixen els impulsos que aconsegueixen arriscar la identitat de la història.

Entre les obres podem trobar pintures, fotografies, escultures, vídeos i instal·lacions d'artistes com Pablo Picasso, Bruce Nauman, Julio González, Marcel Duchamp, Dan Graham, Georg Grosz, Sigmar Polke o Gerhard Richter, entre altres. Les obres procedents del MUSAC són dels artistes Marc Bijl i Olaf Breuning, mentres que l'obra de la Fundació La Caixa és de Thomas Hirschhorn.

El fil conductor que articula l'exposició gira al voltant del concepte de contemporani: com ens podem acostar a aquest terme i la seua complexitat per mitjà de la narrativa que es configura amb la selecció de peces de la col·lecció de l'IVAM, entenent aquesta col·lecció com una construcció històrica i social.

El projecte també busca reflexionar sobre les lectures, els discursos i les reflexions diverses que es poden extreure de les obres. En aquest sentit, l'exposició es configura com una eina que ens dóna l'oportunitat de generar noves connexions i interpretacions, unes visions que es mostren igualment vàlides, ja que es basen en allò singular de cada experiència.

L'exposició s'interessa principalment en dos aspectes: els buits que podem trobar i que ajuden a construir un relat alternatiu, i com desmuntar una narrativa lineal adscrita als discursos expositius que va unida sempre al principi i al final. A través de les obres exposades, la mostra serveix per reflexionar sobre la naturalesa de la institució museística («Quan alguna cosa falta, quan alguna cosa no hi és»), el paper de l'artista i la seua identitat («La contradicció com a principi») i, per últim, les anticipacions de certs moviments que canvien les nostres respostes davant de l'art («Un lloc significa definir un camp»).

Per Kirkeby, *Sense títol*, 1989.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

Les peces assumiran altres significats depenent de l'òptica des de la qual s'analitzen, demostrant-nos que, en el present que ens rodeja, on tot pot significar qualsevol cosa, no hi ha res millor que acostar-nos a un territori difús per a descobrir que la cosa important no és definir què és allò contemporani, sinó descobrir quan ho és.

QUAN HI FALTA ALGUNA COSA, QUAN ALGUNA COSA NO HI ÉS

Allò quotidià és el que encara no hem assimilat: una condició en la qual la intensitat dels canvis ens impedeix sovint prendre consciència, de manera profunda i verdadera, de l'època. Dins d'eixa dimensió trobem un element altament evocador, que ho és per les contradiccions que atresora, per la seua complexitat innata i, sobretot, per ser, en l'essència, la figura per excel·lència de la revolució detinguda. Parlem del museu.

Dins de l'art contemporani i el seu continu xoc davant la postmodernitat que li ha tocat viure, trobem un museu que es mou en un context social globalitzat. Un món en el qual fins i tot allò deslocalitzat busca una certa identitat i en el qual, per a sobreviure, la institució museística s'ha de comprometre amb altres maneres de producció. El museu ens ensenya que pot funcionar de manera transversal, que pot mostrar-nos el que normalment no hi veiem i que podem aprendre a llegir els esdeveniments d'altres maneres. La mirada que ens proposa encara ens pareix una mica llunyana, no tant per falta d'interés, com perquè els mecanismes de la percepció s'han assentat sobre la base d'uns certs paràmetres i desmuntar algunes qüestions sol costar un temps.

Una col·lecció, com la que ací analitzem, és una construcció històrica i social que permet rastrejar una multiplicitat de codis, ideologies, modes i condicions. És un artefacte que llança llum sobre una època que, així mateix, necessita ser mirada transversalment. La seua potència radica en el fet que té la capacitat de mesurar un temps de presència i d'absències. Per a la qual cosa és necessari observar-la des d'un cert compromís social.

Humberto Rivas, *La Polaca*, 1981.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

George Grosz, *Crepúsculo*, de la carpeta *Ecce Hommo*, 1922. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Així, si ens trobem dins d'un espai i un sistema de l'art determinats i a l'espera de la seua anhelada revolució, no hi ha res millor que entendre el museu com l'entorn adequat per a desenvolupar un nou moviment cultural. Un capaç de prolongar les línies d'experimentació i de reflexió que alguna vegada van ser cridades a l'orde.

André Masson, *Un grain de mil*, 1942. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

LA CONTRADICCIÓ COM A PRINCIPI

Analitzar la figura de l'artista no és ni serà una faena senzilla. No s'ha d'oblidar que ens trobem davant d'un sistema configurat de relacions errants on apareixen figures d'identitat nòmada. Dins dels mons de l'art, algunes d'eixes figures ens han guiat o orientat en la classificació dels moviments artístics i en la reinvençió del gust estètic. Un fenomen que provocava —i encara provoca— que la condició d'obra d'art i d'artista es desplace com qui mou les coses de lloc.

No obstant això, amb l'aparició de les obres d'art i artistes sempre ocorre una certa discriminació, una espècie de sedàs en què no ens queda molt més que aferrar-nos a eixe pensament segons el qual una obra només és considerada art si la societat diu que ho és. Una idea sobre una certa estètica de la col·lectivitat que reconstrueix, ens agrada o no, allò possible de la nostra època i potencia l'oblidada implicació d'un públic que ara manipula i interpreta les obres i les fa reviure cada vegada des d'una perspectiva original.

Käte Steinitz, *The Designer*, ca. 1920. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Barbara Ess, *Sense títol*
(*Portrait of portrait*), 1991. IVAM Institut
Valencià d'Art Modern, Generalitat

D'alguna manera, eixa és la idea que defenia Duchamp quan argumentava que perquè les intuïcions de l'artista foren fructíferes i reveladores, necessitaven una posició d'una certa exterioritat, ja que és on hi ha la força de la societat.

La labor de l'artista es converteix així en una labor d'ambivalència incòmoda, perquè transita entre el treball de recerca i el d'arxiu; entre les seues relacions amb la perifèria professional o amb l'entorn pròxim. En eixe univers,

la part personal i la professional es fusionen amb un món amb una textura que canvia segons el moviment que l'envaeix. Un lloc en el qual l'objectiu de la pràctica artística es basa finalment a trobar els seus propis significats entre les llums i les ombres del *continuum* social en el qual habitem.

UN LLOC SIGNIFICA DEFINIR UN CAMP

És estranya l'ansia per comprendre: comprendre el nostre temps i la nostra època en una busca incessant per l'explicació.

A vegades, tot arriba «massa prompte», que és també «massa tard», i allò contemporani es transforma en una altra cosa, una cosa així com ser puntuals a una cita a la qual només es pot faltar. En eixe rastreig minuciós, la col·lecció i les seues obres es presenten com a «anticipacions» que es mouen dins d'una història de l'art per capítols.

Encara que ens parega nova, és una història no gens original. Som la mostra viva que ens trobem en una trama social i global configurada a base de pedaços. Una situació en la qual les obres ens indiquen que una cosa diferent està per vindre i que hem de decidir com afrontar-la. La decisió que prenguem serà contemporània o no serà, no pot pertànyer al passat ni al futur, només al present.

Marcel Duchamp, *La mariée mise a nu par
ses célibataires même - Boîte verte*, ca. 1934.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

Anònim, *Casco corinti amb gravats
de senglars*, s. d. IVAM Institut Valencià
d'Art Modern, Generalitat

Gerhard Richter, *Farbtafeln*, 1971.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

Hannes Meyer, *Composition with Pearls*, ca. 1929. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

La possibilitat de connectar amb altres coses requereix una altra mena d'alfabetització, de preparació davant dels objectes. Chris Kraus, en el llibre *Video Green*, ens adverteix que sovint és «l'objecte el que simplement funciona com un disparador de la col·lecció *real*, la qual és completament interna». És una fantasia en què se'ns convida a participar i que conté la creença en la primacia i el misteri de l'objecte; una escena que vol escapar-se d'eixe temut significat real de l'obra per a tornar al que una vegada va ser una actitud o fins i tot un gest. Una posició que se'ns presenta una mica esquiva, però que s'estira, es corba i es mostra descarada en un segle XXI en el qual tothom pensa que ja no tenim res més a perdre.

Herbert List, *Roman Statue in the Glyptothek, Munich*, 1945. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat

John Davies, *House on Fire*, 2005. IVAM Institut Valencià d'Art Modern, Generalitat. Donación John Davies

EPÍLEG

Quan començava a gestar-se l'exposició tot pareixia apuntar cap a un final prometedor. Un text que tanca els arguments i no deixa cap espai per al dubte. Un espai on el llenguatge i la conjunció de les obres serviren per a plantejar teories i fets que encaixarien a la perfecció, configurant un mitjà amb el qual armar una història quasi veraç dels esdeveniments.

És una llàstima que la cosa no funcione així, veritat? La veritat és que les connexions que ací es plantegen bé podrien haver sigut unes altres. Un altre carrusel de relacions que, en diferents graus i dinàmiques, ens demostren contínuament que la validesa, encara que no ho parega, té la qualitat meravellosa de ser esquivada.

La vida, com ara el museu, se'ns presenta com una cosa a reconstruir a partir d'uns fragments que ens són familiars i alhora estranys; als quals hem de prescriure noves funcions i arguments abans que definitivament hàgem esgotat per complet totes les possibilitats. Potser és el resum de la trobada que tenim diàriament amb l'art: una situació que simplement consisteix a plantar-nos cara a cara davant d'una foscor particular.

John Heartfield, *AIZ* núm. 2,
Der braune Tod vor den Toren, pág. 32, 1935.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat. Colecció Marco Pinkus

Julio González, *Main gauche levée n°2*, 1942.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

Pablo Picasso, *Vieillard assis*, 1952.
IVAM Institut Valencià d'Art Modern,
Generalitat

PUBLICACIÓ

Amb motiu de l'exposició es publica un catàleg que inclou fotografies de les obres exposades. La publicació s'acompanya de textos de Nuria Enguita, i de la comissària Diana Guijarro. El catàleg estarà disponible a la recepció del museu i a través de la botiga en línia de l'IVAM.

Institut Valencià d'Art Modern
Centre Julio González
Guillem de Castro, 118
46003 València

Contacte:
Departament de Comunicació
comunicacion@ivam.es
T. +34 963 176 600

IVAM